

ρείου Ἀμερικῆς οἱ κυνηγοὶ διαβατικῶν πτηνῶν συγκροτοῦσι μεγάλας καὶ φονικὰς κυνηγεσίας ἀνάπτοντες εἰς τὰ δάση κορμούς δένδρων ρητινωδῶν. Γνωστὸν εἶνε τέλος ὅτι τὰ θαλάσσια καὶ τὰ χερσαῖα πτηνὰ περιίπτανται κατὰ σωρούς περὶ τοὺς λαμπτήρας τῶν φάρων καὶ ἐνίοτε καταθραύουσι τὰς κεφαλὰς ἐπὶ τῶν ὑέλων αὐτῶν.

Τούτων οὕτως ἐχόντων, φυσικὸν ἦτο ὅτι θὰ ἐπήρχετο ἡ ἰδέα τῆς χρησιμοποίησεως τοῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός εἰς προσέλκυσιν τῶν πτηνῶν εἰς τι σημεῖον, ὅπου θὰ τὰ ἐνήδρευον οἱ κυνηγοί. Τὴν ἰδέαν ταύτην ἐπραγματοποίησεν Ἄγγλος τις. Οὗτος ἐτοποθέτησεν ἐν τῷ δάσει του πάσας τὰς ἀναγκαίας συσκευὰς πρὸς συγκέντρωσιν ἰσχυροῦ ἠλεκτρικοῦ φωτός ἐν ἐστία, ἣν ἀνήρτησεν ἀπὸ ἐλαφροῦ ἰκριώματος ἐν ὑπαίθρῳ. Μετὰ τὸ τέλος τῆς προπαρασκευῆς συνήγαγεν ἀφ' ἐνὸς μὲν πολλοὺς συντρόφους ἐνόπλους, ἀφ' ἐτέρου δὲ πάντας τοὺς κατοίκους τοῦ χωρίου, διὰ νὰ διατρέχωσι θορυβοῦντες εἰς τὰ δάση καὶ τοὺς ἀγρούς του. Ἐπελθούσης τῆς νυκτός, ἡ ἠλεκτρικὴ λυχνία ἀνήφθη καὶ ἡ μάχη ἤρχισε. Τὰ παντοειδῆ πτηνὰ, ἔντρομα, ἠγείροντο σωρηδὸν καὶ ἔπειτα βλεποντα τὸ ἀσύνηθες τοῦτο φῶς, ὄρμων πρὸς τὴν ἐστίαν ἔκπληκτα ὡς ψυχαὶ πρὸς λυχνίαν. Τὸ κυνήγιον ἤρχισεν ἀμέσως καὶ ἐξηκολούθησεν ἀδιαλείπτως. Τὰ θύματα ἐκ τῶν συνεχῶν ἐκπυροσκοπήσεων ἐκμαινόμενα, ἐκθαμβούμενα δὲ ὑπὸ τῆς λάμπσεως καὶ μὴ δυνάμενα ἐπομένως νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ μέρη τοῦ δάσους περιεστρέφοντο ἀδιακόπως περὶ τὸ δέλεαρ προσκρούοντα εἰς τὰ ἐρείσματα καὶ πίπτοντα ἀπειράριθμα ὑπὸ τὰς φονικὰς βολὰς. Μόνον μετὰ τὴν ἐξάντλησιν τοῦ κυνηγίου ἔπαυσεν ὁ φόνος, εἰς ὀλίγας δὲ στιγμὰς μυριάδες πτηνῶν ἐκάλυψαν τὸ ἔδαφος.

Ἡ μέθοδος αὕτη εἶνε ὁμολογουμένως εὐφυῆς, ἀλλ' ἡ χρῆσις αὐτῆς θὰ ἐπιφέρῃ ὡς συνέπειαν ἀσφαλῆ τὴν ἐν μικρῷ διαστήματι ἐξαφάνισιν παντὸς κυνηγίου ἐπιτοπίου ἢ διαβατικοῦ. Εὐκταῖον λοιπὸν ὅπως ὁ τρόπος οὗτος τῆς δι' ἠλεκτρικοῦ φωτός κυνηγεσίας μὴ γενικευθῆ ἀπαγορευόμενος παντοῦ δι' εἰδικοῦ νόμου.

ΒΡΟΧΑΙ ΑΙΜΑΤΟΣ

Παράδοξος ἀνακοίνωσις ἐγένετο ἐσχάτως εἰς τὴν γαλλικὴν Ἀκαδημίαν τῶν ἐπιστημῶν ὑπὸ ἀξιωματικοῦ τινος τοῦ πυροβολικοῦ περὶ τοῦ ἐξῆς φυσικοῦ φαινομένου ἐν Κοχιγιναί. Ἐν τῇ ἀνακοίνωσει τὸ γεγονός ἀναγράφεται ὡς ἀφηγήθη αὐτὸ αὐτόχθων κάτοικος αὐτόπτης γενόμενος :

«Τῇ 13 παρελθόντος δεκεμβρίου, ἐπανηρχόμην εἰς Τάυ-Νίν παρὰ τῇ οικογενείᾳ μου διὰ τοῦ λεωφορείου, ἐν ᾧ ἦσαν συνοδοιπόροι τέσσαρες ἄλλοι ἐγγώριοι καὶ δύο παιδιά, ὅτε κατὰ τὴν τετάρτην ὥραν, εἰς ἀπόστασιν περίπου 8 χιλιομέτρων ἀπὸ τοῦ Τάυ-Νίν, ὁ ἠνίοχος στραφεὶς πρὸς με ὀργίλος μὲ ἠρώτησε διατί ἐρρύπανα τὸ ἔνδυμά του διὰ τῆς ἀμυχῆς τοῦ δακτύλου μου. Ἐκπλαγείς ἐκ τούτου, διότι δὲν εἶχον οὐδεμίαν γνῶσιν περὶ ἀμυχῆς, ἔριψα ἐπ' ἐμαυτοῦ τὸ βλέμμα καὶ εἶδον ἀληθῶς τὰ ἐνδύματά μου πλήρη θρόμβων αἵματος καὶ τοὺς δακτύλους μου καθημαγμένους. Ὑπέθεσα ὅτι διχῶς νὰ τὸ ἐννοήσω εἰχά που κοπῆ καὶ ἀπέμαξα τὰς χεῖρας· ἀλλὰ δὲν εὔρον οὐδ' ἴχνος σχισμῆς ἐπὶ τοῦ δέρματος. Ἠρώτησα τότε τοὺς ἄλλους ὀδοιπόρους ἂν ἐγνώριζον πόθεν προῆλθον τοῦ αἵματος αἱ σταγόνες· ἀπεκρίναντο ὅτι οὐδὲν πλέον ἐμοῦ ἐγνώριζον.

Συνεχίζων τὴν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων μου ἔρευναν, εὔρον πρὸς μεγάλην μου ἐκπληξιν πλῆθος σταγόνων ἐπὶ τοῦ μελανοῦ μου ἐνδύματος, αἵτινες ἐπ' αὐτοῦ ἐφαίνοντο μέλαιναί, ἀλλ' ὡς ἀπέμασσέ τις ταύτας ἔβλεπεν ὅτι εἶχον τὸ χρῶμα αἵματος πεπηγμένου.»

Ἡ ἐπιστήμη ἀποδίδει τὴν αἰτίαν τῶν βροχῶν τούτων, αἵτινες εἶνε σπανιώταται, εἰς σωμάτια ὀργανικὰ ἢ μεταλλικὰ ἄτινα ὑπὸ σιφῶνων ἀνυψώθησαν εἰς τὰ ὑψηλότερα τῆς ἀτμοσφαιρας στρώματα. Ἄλλ' ἐννοεῖται ὅτι οἱ ἀμαθεῖς λαοὶ νομίζουσι τὰς βροχὰς ταύτας τὰς ἐρυθροβαφεῖς βροχὰς πραγματικοῦ αἵματος, ἐκδηλώσεις θείας ὀργῆς καὶ κατάρας.

ΕΠΙ ΛΕΥΚΩΜΑΤΟΣ ΜΗΤΡΟΣ

Τῇ Κυρία Αι. Α. Κ.

Κυρία, μοῦ θυμίζετε τὴν πρόσχαρην ἡμέρα Ποῦ συναπαντηθήκαμε 'ς τὴν ἐξοχὴ σας πέρα. Γαλαζοφέρναν ἡ ἐλῆϊς, πρασίνιζαν τ' ἀμπέλια, Ἡ φύσις εἶχε χίλιους δυὸ ψιθουρισμούς καὶ γέλοια Καὶ τὴν ἀγάπη τῆς ζωῆς τὴν ἀναβε μεγάλη Κ' ἔλεγε πῶς γὰ νὰ χαρῆς τῆς φύσεως τὰ κάλλη Τόση ζωὴ δὲν ἔφτανε κ' ἦθελες κ' ἄλλη νάχες... Τὰ πεῦκα ἐμοσχομύριζαν 'ς τοῦ Πάρνηθος ταῖς ράχαις, Μαρμαροκάμωτη, χυτὴ ξεχώριζε ἡ Πεντέλη Κ' ἡ μέλισσαις 'ς τὸν Ὑμηττὸν ἐδούλευαν τὸ μέλι, Καὶ τὰ μικρὰ κορίτσια σας τ' ἀγγελοκαμωμένα 'Στὴν ἀγκαλιὰ σας γύρευαν χεῖρῶν, φίλῶν ὄλοένα. Ἀπὸ τὴν ἴδια τὴν πηγὴ τὸ φῶς των εἶχαν πάρε, Ἀδέρρι' ἀπ' τὴ μητέρα των, ἀλλ' ὄχι κ' ἀπ' τὴ χάρη. Τὸ πεῖδ μικρὸ σας ἔκρυβε φτερά 'ς τὴν εὐμορφίᾳ του Καὶ γελαστὸ κ' ἀνήσυχο πετοῦσε ἀπάνου κάτου Κ' ἐσταματοῦσ' ἐπάνω του ὅλα τὰ μᾶτζα ἐκεῖνα Ὅπ' ἀγαποῦν κάθε ζωὴ, κάθε χαρὰ κ' ἀκτίνα. Καὶ τ' ἄλλο μὲ τὰ μᾶτζα του μαῦρα καὶ φεγγοβόλα

Ἐδειγνε βλέμμα καὶ φωνὴ καὶ στάσιμον καὶ ὄλα
Ἄνωτέρ' ἀπ' τὰ χροῖα του, ὅταν νάτανε δεμένο
Μὲ κάποιον κόσμον μουσικόν, κόσμον ἀπὸ μᾶς κρυμμένο,
Ἵσαν τὸ λουλουδί τ' ἄγγιχτο, κλειστὸ μπουμποῦκι
[ἀκόμα,

Ποῦ τὸ κρατοῦν ἠρίζαις του κρυφαῖς βουθειᾶς τὸ χῶμα —
Καὶ τ' ἄλλο, ἢ μεγαλειότερη, θαρροῦσαι εἶχε καί τι.
Ποῦ σταματοῦσ' ἐπάνω της τοῦ ποιητοῦ τὸ μάτι.
Κ' ἐσκόρπιζαν, δυὸ ἀδελφαῖς ἀταίριασταῖς εἰς τὰ κάλλη,
Ἦ μιά τῆ λάμπη τῆς ζωῆς καὶ τοῦ οὐραίου ἢ ἄλλη!

Αληθινά! εἶν' ἀταίριαστα τ' ἀδελφικά των κάλλη,
Ἄλλά, θαρρῶ, ταιριάζουσε μὲ σὰς κ' ἢ μιά κ' ἢ ἄλλη.
Γιὰτ' εἶσθε σεῖς ποῦ κρύβετε 'σὰ' θησαυρὸ τῆ χάρι
Κ' ὅπου μοιράζεστε ἀπ' αὐτῆ εἰς τὸ κάθε σας βλαστάρη,
Κ' εἶσθε γυναῖκα οὐραίου καὶ ζωντανῆ μητέρα
Κ' ἔπρεπεν ἕνας ποιητῆς νὰ σὰς τὸ πῆ μιά μέρα!
Ἄλλά σωπαίνω· γιὰ νὰ βροῦν οἱ στίχοι τὴν καρδιά σας
Πρέπει νὰ λέν ὄχι γιὰ σὰς, ἀλλὰ γιὰ τὰ παιδιὰ σας.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Εἶνε τις σοφὸς ἐφ' ὅσον τὴν σοφίαν ζητεῖ· καὶ
γίνεται μωρὸς εὐθύς ὡς νομίσῃ ὅτι εὔρε ταύτην.

Ἦ ὑπερβάλλουσα κολακεία εἶνε εἶδος ὕβρεως.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Τὸ ζήτημα ἂν ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ σώματι ἀν-
θρώπου κατατομηθέντος διατηροῦνται ἐπὶ τινα χρό-
νον στοιχεῖα ζωῆς, ἤρξατο ἐκ νέου ν' ἀνακινήται
συνεπείρ πειραμάτων γενομένων ἐπὶ κυνῶν. Ἴδου
τὰ ἐξαγόμενα :

Καθ' ἣν στιγμήν πίπτει ἡ μάχαιρα ἢ καρδιά
παύεται πάλλουσα ἐν ἀκαρεῖ· μετὰ τινα δευτερόλεπ-
τα ὅμως οἱ παλμοὶ ἐπαναλαμβάνονται καὶ βαθμη-
δὸν ἐπιταχύνονται· καθιστάμενοι τέλος τρεῖς ταχύτεροι
τοῦ συνήθους. Μετὰ τέσσαρα λεπτὰ πᾶς παλμὸς σιγᾶ.

Ἦ θερμοκρασία δὲν ταπεινοῦται ἐν τάχει· ἐνίοτε
μάλιστα ὑψοῦται ἐν τῇ πρώτῃ στιγμῇ τῆς ἐκτελέ-
σεως ὡς ἐν περιπτώσει ἀσφυξίας. Ἦ ἀκαμψία ἀνα-
φαίνεται ἐν τῇ κεφαλῇ μετὰ μίαν ὥραν καὶ ἡμί-
σειαν καὶ ἐν τῷ κορμῷ μετὰ τρεῖς ὥρας, ἀρχεται
δ' ἐκ τῶν ὀπισθίων μελῶν.

Ἵδόντες ἀδαμαντοκόλλητοι!

Ἦ εἶδησις ἔρχεται ἐκ Νέας Ὑόρκης καὶ δύναται
νὰ τεθῆ ὑπὸ κάθαρσιν : Συρμὸς νέος ἤρξατο ἐπιπρα-
τῶν παρὰ ταῖς κυρίας τῆς ἀμερικανικῆς μεγαλοπό-
λεως νὰ ἐγκολλῶσι μικροὺς ἀδάμαντας μεταξὺ τῶν
προσθίων ὀδόντων, ὥστε νὰ ἀκτινοβολῶσιν οὗτοι ὀ-
σάκις λαλοῦσιν ἢ μειδιῶσιν αἱ φιλάρεσκοι κάτοχοι.

Οἱ ποιηταὶ παρέβαλλον ἄχρι τοῦδε τοὺς ὀδόντας

τῶν ἐρωμένων των πρὸς μαργαρίτας· εἰς τὸ μέλλον θὰ
λέγουσιν αὐτοὺς ἀδαμαντίνους καὶ ὁ ὀρισμὸς δὲν θὰ
εἶνε ποιητικὸς, ἀλλὰ πραγματικώτατος, ἂν διαδοθῇ
ὁ ἀμερικανικὸς οὗτος συρμὸς.

Ἐν Οὐγγαρία καὶ Στυρία ὑπάρχουσι σπήλαια
πλήρη ὑπερμεγέθων πάγων. Ἐν τισὶ τούτων οἱ
τοῦ πάγου ὄγκοι ἔχουσιν ὕψος 12 μέτρων καὶ προ-
χωροῦσιν εἰς βάθος πολὺ. Ὑπελογίσθη ἡ ποσότης
τοῦ πάγου ἐνὸς μόνου σπηλαίου εἰς 120 χιλ. κυβ.
μέτρα. Καὶ ἐν πλήρει θέρει δὲ ἡ θερμοκρασία τῶν
σπηλαίων αὐτῶν δὲν ὑπερβαίνει ποτὲ τὸν 1 βαθμὸν
ὑπὲρ τὸ μηδέν.

Ἐνῶ ὁ ἀτυχὴς αὐτοκράτωρ τῆς Γερμανίας κατα-
κειται ἐπὶ κλίνῃς βασάνων, τὰ γερμανικὰ φύλλα ὑπο-
μιμνήσκουσιν ἐνδοξον αὐτοῦ ἐπέτετον. «Σήμερον (γρά-
φει ἡ «Ἐφ. τῆς Κολωνίας») συμπληροῦνται εἴκοσι
καὶ τέσσαρα ἔτη, ἀφ' ἧς ἡμέρας ὁ τότε βασιλικὸς
πρίγκηψ Φριδερίκος συμμετέσχε τῆς ἀλώσεως τῶν
ὄχρωμάτων τοῦ Δύππελ, ἧτις θὰ μείνη γεγραμμένη
ἀνεξιτήλοις γράμμασιν ἐν τῇ ἐνδόξῃ ἱστορίᾳ τοῦ
πρωσσοῦ στρατοῦ. Οἱ πολέμοι ἦσαν ἄξιαι ἀλλή-
λων. Ἐκατέρωθεν ἡ μάχη διεξήχθη μετ' ἀπεριγρά-
πτου ἀνδρείας καὶ ὁ Δανὸς στρατηγὸς Δυπλάτ εὔρε
τὸν θάνατον τοῦ πολεμιστοῦ· ἀλλ' οἱ Πρωῦσοι ἐν τῇ
ὀρμῇ τῆς ἐφόδου κατίσχυσαν τῶν ἡρωϊκῶν Δανῶν.
Ἵ νεαρὸς βασιλόπαις παρῶρμα διὰ τοῦ παραδείγ-
ματός του τὰ στρατεύματα. Ὁ στρατηγὸς Ράβεν,
θανασίμως βληθεὶς ἀνερώνησεν. «Ἦτον καιρὸς νὰ φο-
νευθῆ πάλιν εἰς Πρωῦσσοι στρατηγὸς ὑπὲρ τοῦ βα-
σιλέως του!» τὸ δ' ἐσπέρας τῆς 18 Ἀπριλίου 1864
ὁ πρωσσοῦς αὐτὸς ἐκυμάτιζεν ἐπὶ τοῦ δανικοῦ προ-
πυργίου, ἐφ' οὗ κυματίζει ἔτι καὶ νῦν. Ὁ τότε βασι-
λικὸς πρίγκηψ ἐδαψίλευσεν εἰς τὰ στρατεύματα ἐπαί-
νους καὶ εὐχαριστίας. Πρὸ τὸ τριακοστὸν πέμπτον
σύνταγμα ἀνέκραξεν· «Ἐἶσθε ἀληθεῖς σιδηροφάγοι.
Πόσον θὰ χαρῆ ὁ βασιλεὺς, ὅταν τῷ διηγηθῶ τὰ ἀν-
δραγαθήματά σας!» Ἐκτοτε παρῆλθον εἴκοσι καὶ
τέσσαρα ἔτη δεινῶν ἀγῶνων, ὅποια δὲ σήμερον τροπὴ
πραγμάτων! Ὁ ἀπαράμιλλος ἦρως κεῖται θαρρῶς
ἀσθενῆς καὶ ἡ Γερμανία, ὁ κόσμος σύμπας περιμέ-
νει ἀγωνιωδῶς εἰδήσεις ἐκ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Σαρλο-
τεμβούργ. Ἄλλὰ μέχρι τῆς ἐσχάτης πνοῆς ὁ αὐτο-
κράτωρ Φριδερίκος μένει οἷος ἦτον ὡς βασιλικὸς πρίγκ-
ηψ. Ἄγνωστὸν εἶστι φόβος καὶ ἀντιμετωπίζει τὸν
θάνατον μεθ' ὅσης πρὸ 24 ἐτῶν ἀταραξίας».

— Νίκο, καί τι σὲ βλέπω πάλι εἰς τὸ γραφεῖόν μου ἀ-
ναίθασιμον καὶ ψαλλιδίσεις τὰ χαρτιά μου.

— Ἐννοῖα σου, μπαμπᾶ, κόβω μόνον τὰ γραμμένα
— !!!

— Μαμᾶ, πῶς ἤθελα ἴγαις σταρίδες!

— Ἀφοῦ εἶσαι καλὸ παιδί σήμερα, βάλε τὸ χέρι
σου εἰς τὴ σακκούλα καὶ γέμισ' το.

— Μαμᾶ, βάλε καλλίτερα ἐσὺ τὸ χέρι σου.

— Γιατί ἐγώ;

— Γιατί ἐσὺ ἔχεις πλεῖον μεγάλον χέρι.